

PRENUMERATA

kwartalna:

w kraju 15 złotych
za granicą 20 złotych

Numer pojedynczy
20 groszy.

Konto pocztowe czekowe
Nr. 730.

MONITOR POLSKI

DZIENNIK URZĘDOWY RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ.

WYCHODZI CODZIENNIE Z WYJĄTKIEM NIEDZIEL I ŚWIĄT.

OGŁOSZENIA:

Cena za wiersz 1 m/m. szpalty
redakcyjnej po tekście 65 groszy.
Cena za wiersz 1 m/m. szpalty
ogłoszeniowej 60 gr.

Tabelaryczne i cyfrowe 95 gr.
Ogłoszenia o zagubionych doku-
mentach 18 groszy za wyraz.
Każde ogłoszenie najmniej
1 złoty.

Za terminowy druk ogłoszeń
Wydawnictwo nie odpowiada.
Osobom i firmom prywatnym
kredytu na ogłoszenia i prenu-
meratę Wydawnictwo nie
udziela.

Dyrekcja i Administracja Wydawnictwa: Ul. Królewska Nr. 5. Telefon: Centrala P. A. T. — 552-80. Redakcja i ekspedycja: Ul. Miodowa Nr. 22.
Telef. redakcji 11-44-05. Telef. ekspedycji 11-75-28. Kasa czynna od godz. 8 i pół do 1 popoł., w soboty do godz. 12 w poł.

TREŚĆ DZIAŁU URZĘDOWEGO:

Zarządzenia Władz Naczelnych:

Poz. 121. Obwieszczenie Ministra Rolnictwa z dnia 16 kwietnia 1932 r. o zatwierdzeniu wysokości opłaty na rzecz Wielkopolskiej Izby Rolniczej na okres czasu od dnia 1 kwietnia 1932 r. do dnia 31 marca 1933 r.

Ustawa z dnia 12 marca 1932 r. o sprzedaży nawozów sztucznych. (Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 12 kwietnia 1932 r., Nr. 30, poz. 300).

DZIAŁ URZĘDOWY.

Zarządzenia Władz Naczelnych.

121.

OBWIESZCZENIE MINISTRA ROLNICTWA

z dnia 16 kwietnia 1932 r.

o zatwierdzeniu wysokości opłaty na rzecz Wielkopolskiej Izby Rolniczej na okres czasu od dnia 1 kwietnia 1932 r. do dnia 31 marca 1933 r.

Na podstawie art. art. 36 i 57 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o izbach rolniczych (Dz. U. R. P. Nr. 39, poz. 385) oraz § 19, ustęp drugi ustawy z dnia 30 czerwca 1894 r. o izbach rolniczych (Zb. ustaw pruskich, str. 126), zatwierdzam uchwałę Rady Wielkopolskiej Izby Rolniczej z dnia 22 stycznia 1932 r. w następującym brzmieniu:

„Opłatę na rzecz Wielkopolskiej Izby Rolniczej na okres czasu od dnia 1 kwietnia 1932 r. do dnia 31 marca 1933 r. ustala się w wysokości 2.82% od czystego dochodu katastralnego, wyrażonego w złotych, według relacji 0,47 mk. niem. = 1 złotemu”.

Minister Rolnictwa:

(—) Sew. Ludkiewicz.

—O—

Na mocy art. 44 Konstytucji ogłaszam ustawę następującej treści:

U S T A W A

z dnia 12 marca 1932 r.

o sprzedaży nawozów sztucznych.

Art. 1. Wyrażenie „nawozy sztuczne” w rozumieniu ustawy niniejszej oznacza wszelkie produkty pochodzenia przemysłowego lub kopalnego, przeznaczone do użyźniania gleby i zawierające co najmniej jeden z następujących składników: azot (N), fosfor (P), potas (K) lub wapń (Ca).

Art. 2. (1) Sprzedaż nawozów sztucznych może się odbywać jedynie zgodnie z postanowieniami ustawy niniejszej oraz rozporządzeń, na jej podstawie wydanych.

(2) Minister Rolnictwa w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu może w rozporządzeniu określić, które z postanowień, przewidzianych w ustawie niniejszej, nie będą miały zastosowania

do sprzedaży drobnych ilości poszczególnych nawozów sztucznych, a także do sprzedaży nawozów sztucznych zagranicę.

Art. 3. W reklamach i wszelkiego rodzaju ogłoszeniach o produktach, sprzedawanych jako nawozy sztuczne, na opakowaniu tych produktów, a także w dowodach, sporządzanych przy ich sprzedaży, nie wolno używać nazw i określeń, mogących wprowadzić w błąd kupującego co do rodzaju pochodzenia lub składu chemicznego tych produktów.

Art. 4. (1) Jednocześnie z wydaniem (wysłaniem) nawozu sztucznego każdy sprzedawca winien wydać (wysłać) nabywcy pisemne zaświadczenie, które winno zawierać:

a) wyrazy „nawóz sztuczny”,
b) nazwę nawozu sztucznego,

c) określenie jakościowe istotnego (nych) dla danego nawozu sztucznego składnika (ków), użytecznego (nych) dla roślin, jak również określenie ilościowe tego (tych) składnika (ków), wyrażone w jednej osobnej liczbie dla każdego z istotnych składników.

d) imię i nazwisko sprzedawcy (lub firmę) oraz adres sprzedawcy,

e) datę wydania (wysłania) nawozu sztucznego.

(2) Za równorzędne z pisemnym zaświadczeniem będą uważane: rachunek, list przewozowy i inne dokumenty, używane w obrocie towarowym, o ile zawierają treść dla zaświadczenia wymagana.

(3) Jeżeli sprzedawca wydaje (wysyła) nawóz sztuczny nie nabywcy, lecz osobie przez niego wskazanej, to zaświadczenie winien wydać (wysłać) bezpośrednio tej osobie.

(4) Nabywca nawozu sztucznego, o ile jest nim osoba, handlująca nawozami sztucznymi, obowiązany jest przechowywać w ciągu roku otrzymane od sprzedawcy zaświadczenie.

(5) Minister Rolnictwa w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu może w rozporządzeniu ustalić dla poszczególnych nawozów sztucznych, jakie dane, poza wymienionymi w pp. a)–e) ust. 1, nie mogą, jakie zaś winny być zamieszczone przez sprzedawcę w zaświadczeniu; jakie składniki, użyteczne dla roślin, należy podawać jako istotne dla nawozu o danej nazwie, jakie zaś z tych składników dla nawozu o tej nazwie podawane być nie mogą, jak również ustanowić obowiązujący sprzedawcę sposób określania w zaświadczeniu tych składników (pkt. c) ust. 1); ustanowić dla wszystkich lub niektórych kategorii sprzedawców obowiązek rejestrowania miejsc sprzedaży, a także obowiązek prowadzenia wykazów sprzedanych nawozów sztucznych w sposób, w rozporządzeniu określony.

Art. 5. (1) Minister Rolnictwa w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu może w rozporządzeniu zezwolić poszczególnym kategoriom sprzedawców odnośnie do poszczególnych rodzajów nawozów sztucznych na niepodawanie w zaświadczeniu określeń, wymaganych w myśl art. 4 pkt c) w wypadkach, gdy zawartość w nawozie sztucznym istotnego (nych) dla danego nawozu składnika (ków) użytecznego (nych) dla roślin nie może być sprzedawcy dokładnie znana w chwili wydania (wysłania) nawozu sztucznego, a także określić, w jakim terminie dane te (art. 4 pkt. c) winny być podane do wiadomości nabywcy.

(2) W tych wypadkach sprzedawca winien w zaświadczeniu umieścić informacje dla nabywcy, przed upływem jakiego terminu określenie istotnych dla danego nawozu sztucznego składników użytecznych dla roślin będzie podane do jego wiadomości.

Art. 6. Minister Rolnictwa może rozporządzeniem, wydanym w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu, wprowadzić obowiązek sprzedaży poszczególnych nawozów sztucznych w opakowaniu, określić rodzaj i sposób opakowania, a w szczególności sposób zamknięcia opakowania oraz wagę brutto lub netto nawozu, sprzedawanego w jednostce opakowania.

Art. 7. (1) Jeżeli nawóz sztuczny sprzedawany jest w opakowaniu, sprzedawca winien umieścić w sposób widoczny na opakowaniu napis, zawierający dane, wymienione w art. 4 pkt a) i b), oraz nazwę przedsiębiorstwa (kopalni, zakładu przemysłowego), z którego nawóz sztuczny pochodzi, w stosunku zaś do nawozu pochodzenia zagranicznego nazwę kraju, z którego nawóz pochodzi.

(2) Minister Rolnictwa w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu może w rozporządzeniu określić dla poszczególnych nawozów sztucznych, jakie dane, poza wymienionymi w ustępie poprzednim, nie mogą, jakie zaś winny być umieszczane w napisie na opakowaniu, a także ustalić obowiązujący sprzedawcę sposób określania tych danych w napisie, sposób umieszczania napisu na opakowaniu oraz wzór napisu.

Art. 8. Minister Rolnictwa w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu może w rozporządzeniu określić dla poszczególnych nawozów sztucznych nie podlegającą odpowiedzialności karnej wielkość odchylenia, jakie mogą zachodzić między rzeczywistą zawartością istotnego (nych) dla danego nawozu sztucznego składnika (ków) użytecznego (nych) dla roślin a ilościowym określeniem tego (tych) składnika (ków) w zaświadczeniu i w napisie na opakowaniu.

Art. 9. (1) Minister Rolnictwa w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu może w rozporządzeniu określić dla poszczególnych nawozów sztucznych najniższą procentową ilość istotnych dla nawozu o danej nazwie składników użytecznych dla roślin, jaka w nawozie tym znajdować się winna, jak również największą dopuszczalną w tym nawozie procentową ilość składników szkodliwych dla roślin.

(2) Sprzedaż nawozów sztucznych o zawartości składników użytecznych i szkodliwych dla roślin, nie odpowiadającej normom, ustalonym dla tych nawozów w rozporządzeniu Ministra Rolnictwa, wydanym w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu, jest zabroniona.

Art. 10. Minister Rolnictwa w porozumieniu z Ministrem Skarbu oraz Ministrem Przemysłu i Handlu może w drodze rozporządzeń wprowadzić obowiązek zaopatrywania nawozów sztucznych, przywożonych z zagranicy, w zaświadczenia, określone w rozporządzeniu, ustanowić kontrolę przywożonych z zagranicy nawozów sztucznych na koszt osób, przywożących te nawozy, oraz zabronić przywozu tych nawozów, których sprzedaż, stosownie do postanowień ustawy niniejszej, oraz rozporządzeń, na jej podstawie wydanych, jest niedozwolona.

Art. 11. (1) Nadzór nad sprzedażą nawozów sztucznych i nad sprowadzaniem nawozów sztucznych z zagranicy sprawuje stosownie do postanowień ustawy niniejszej Minister Rolnictwa w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu przez upoważnione do tego państwowe urzędy i instytucje.

(2) Minister Rolnictwa w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych i Ministrem Przemysłu i Handlu może powołać do współdziałania z urzędami i instytucjami, przewidzianymi w ustępie poprzednim, organizację samorządu terytorjalnego, w porozumieniu zaś z Ministrem Przemysłu i Handlu organizację samorządu gospodarczego, a także odpowiednie organizacje społeczno-rolnicze, nie zajmujące się zawodowo handlem nawozami sztucznymi.

(3) Czynności, wymienione w artykule niniejszym, o ile dotyczą sprowadzania nawozów sztucznych z zagranicy, wykonywane będą również w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

Art. 12. (1) Rozporządzenia Ministra Rolnictwa, wydane w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu, określają sposób wykonywania nadzoru przez powołane do tego organa nad sprzedażą nawozów sztucznych i nad sprowadzaniem nawozów sztucznych z zagranicy, w szczególności zaś sposób pobierania próbek nawozów sztucznych, zakłady, w których mają być dokonywane analizy, oraz sposób dokonywania analiz, a także sposób współdziałania z państwowymi